

Сирачето.

(От Фрида Шанц).

I.

Едно малко момиченце на име Анка остана сираче. То ходеше от врата на врата да проси. Нощя спеше върху сламата в една чужда плевня.

Всичката си просия момиченцето носеше в къщи. Случваше се, понякога, че то не получаваше нито стотинка милостиня; и тогава стопаните, при които живееше то, го биеха и ругаеха.

Беше през един зимен ден. Цял ден момиченцето скиташе, но вечерта трябваше да се върне с празен джеб. При това то беше премаяляло от глад и вкоченясало от студ. И все пак то не се реши да се върне в къщи. То тръгна из улиците с по-нататък и по-нататък, към края на града.

Момиченцето дойде до крайните къщи. От тук то виждаше вече обширното блестящо поле и прихлупеното над него сиво небе.

Черни птици подскачаха и хвъркаха наоколо. Сжвсем накрая се виждаше една висока, сива къща. Анка искаше да иде в нея.

С премръзнали крака тръгна тя по заснежения път. Беше ѝ много студено. Свърж това задуха и студен вятър, който отвяваше тъжната рокличка на момичето.

Край пътят имаше камък. Понеже Анка беше уморена, седна на камъка, с гръб срещу вятъра, да си почине. Тя се почувствува добре. Скоро престана да усеща студ и глад, само — умора, голяма умора. А белите снежинки весело летяха из въздухът и се напластяваха по земята.

II.

Ненадейно мина из пътят една дълга жена. Тя беше покрита със сива наметка. Главата ѝ беше забулена с ясносин вуал.

Щом тя доближи до Анка, спря се, улови ѝ малката ръчица и каза:

„Ела, малко момиченце, ела с мене. Тук, отвън е много студено“.

Анка стана и тръгна със жената.

Тогава жената запита:

— „Знаеш ли, коя съм аз?“